

ต้นไม้ส้มอยู่ข้างเขา
แต่ผลส้ม
หล่นมาข้างเรา
ตลอดเลย

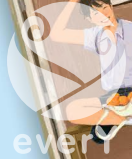
ตลอดเลย

ตลอดเลย

ตลอดเลย

ทุกสองอ่าน

ทุกสองอ่าน

ทุกสองอ่าน

โต๊ะส้มอยู่บ้านๆ
11 ต.ผลไม้
กลิ่นน้ำพุร้อน
ตลอดเลย 1

โต๊ะส้มอยู่บ้านๆ
11 ต.ผลไม้
กลิ่นน้ำพุร้อน
ตลอดเลย 2

Littlekyome เรื่อง
audilaudi 1/2

Littlekyome เรื่อง
audilaudi 1/2

www.facebook.com/everyy11

www.facebook.com/everyy11

ต้นส้มอยู่บ้านเขา
แต่พ่อส้มห่อส่งมาบ้านเราตลอดเลย 1

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

อีๆๆ ขอกล่าวทักทายทุกคนด้วยเสียงหัวเราะอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของ 'โก่หนึ่ง' (ตัวแสบ) ที่ไม่รู้ว่าคุณความแสบเขี้ยวเปรี้ยวซ่าที่มีในตัวเขาคนนี้มีส่วนที่ได้มาจากผลไม้สุดโปรดของเขาอย่างส้มหรือเปล่า ความชอบส้มของโก่หนึ่ง หากใช้คำว่าชอบมันก็คงจะน้อยเกินไป อาจเรียกได้ว่าเขาทั้งรักและคลั่งไคล้ส้มเป็นชีวิตจิตใจเลยทีเดียว ทั้งเนื้อส้ม รสชาติของส้ม กลิ่นส้ม เปลือกส้ม หรือแม้แต่เจ้าของต้นส้มข้างบ้านคนนั้น

เจ้าของต้นส้มข้างบ้านที่ว่าดันมีชื่อเหมือนกัน เรียนอยู่โรงเรียนเดียวกัน แถมยังอยู่ห้องเดียวกันอีก ไม่รู้ว่าคุณความบังเอิญ (จนเกินไป) นี้ใครเป็นคนกำหนด แต่ไม่ว่าจะเป็นใครที่กำหนด ชีวิตของโก่หนึ่งก็จำเป็นต้องเข้ามาเกี่ยวพันกับ 'โก่สอง' อย่างช่วยไม่ได้ แต่จะว่าไปการได้รู้จักกับเพื่อนใหม่คนนี้นั้นก็ไม่ได้เลวร้ายไปเสียทั้งหมดหรอกนะ เพราะอย่างน้อยเขาก็มีทาสคนใหม่ที่คอยเอาส้มแสนอร่อยมาให้ตลอดๆ อีๆๆ เรื่องราวชวนหัวของเหล่าแก๊งเด็กแสบที่จะพาให้ทุกคนได้ย้อนกลับไปคิดถึงบรรยากาศของช่วงวัยแห่งการเติบโตอีกครั้ง หรือถ้าหากคุณยังอยู่ในช่วงเวลาเหล่านั้น ก็ขอเชิญชวนให้มาร่วมเติบโตไปพร้อมๆ กันกับพวกเขา

ความสัมพันธ์ของโก่หนึ่งและโก่สองจะดำเนินต่อไปอย่างไร และเหล่าแก๊งเด็กแสบจะต้องเผชิญกับอะไรบ้าง ไปติดตามกันต่อไปได้ใน 'ต้นส้มอยู่บ้านเขา แต่ผลส้มหล่นมาบ้านเราตลอดเลย' แค่อีเรื่องก็สะดุดตา สะดุดหู และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะสะดุดใจทุกคนด้วยเช่นกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

PROLOGUE

ตู้บ!

มาอีกแล้ว

เสียงประหลาดแบบนี้มาอีกแล้ว

ปลายเท้าเหยียดออกไปกดปิดพัดลมตัวเล็ก หนังสือการ์ตูนที่เคยถูกใช้ต่างที่บังแดดบนหน้าถูกเอาออกมาวางไว้ข้างตัว แขนทั้งสองข้างค่อยๆ ดันตัวเองให้ลุกขึ้นนั่งดีๆ แสงแดดอ่อนละมุนในช่วงสายของวันกับสายลมที่พัดผ่าน ซ่างเป็นอะไรที่เหมาะสมเหมื้งเหลือเกินกับการออกมานั่งรับลมเล่นในวันหยุดสุดสัปดาห์เช่นนี้

เขาหันมองดูข้างบ้าน รั้วปูนสีขาวสูงท่วมหัว ทำให้มองไม่เห็นอะไร นอกเสียจากยอดต้นไม้สีเขียวของบ้านหลังข้างๆ กัน มันดูเป็นเรื่องปกติที่ใครหลายคนก็คงไม่แปลกใจกับภาพภพนี้ เว้นเสียแต่เจ้าผลไม้สีส้มลูกหนึ่ง ที่วางเหมาะอยู่บนพื้นหญ้าสีเขียวสดข้างๆ กำแพงนั้น

ขาทั้งสองข้างภายใต้กางเกงขาสั้นเหนือเขาพาดตัวเองลุกขึ้นจากเบาะนุ่ม แล้วเดินไปหยิบส้มผลนั้นขึ้นมา มันอยู่ในมือเล็กๆ ข้างนั้น คิวที่พาดอยู่บนหน้าขมวดมุ่น ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองดูยอดต้นส้มที่โผล่พ้นแนวกำแพงมาเพียงนิด ศีรษะเล็กเอียงมองเล็กน้อยด้วยความสงสัย

มันมาได้ยังไง

มันหล่นลงมาหรือ

แล้วถ้าอย่างนั้น เราจะต้องเอาไปคืนเจ้าของบ้านหรือเปล่านั้น

ยิ่งคิดก็ยิ่งปวดหัว ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับส้มลูกนี้ดี

ท้ายที่สุดเด็กหน้ามึนก็ตัดสินใจที่จะปอกเปลือกของมัน แล้วเดินกลับมา
นั่งตากพัดลมเหมือนเดิม หางตาแอบชำเลืองมองดูบ้านหลังนั้นเป็นระยะ
นี่เป็นลูกที่สืบแล้วนะ

อย่าหล่นมาอีกนะ จะกินอีกแน่นอน

มือเล็กค่อยๆ แกะเปลือกส้มออก ตมกลิ่นหอมอ่อนๆ จากเปลือกของมัน
ด้วยสีหน้าสดชื่น หลับตาพริ้มจ้มเห็นเป็นแนวซีดๆ แล้ววางเปลือกส้มแผ่นใหญ่
ลงบนกลุ่มผมของตัวเอง รอยยิ้มกว้างผุดออกมายามที่ได้เห็นส้มลูกใหญ่ในมือ
รสชาติเปรี้ยวๆ หวานๆ กำลังดีกระจายไปทั่วทั้งโพรงปากในตอนที่เขา
ตัดสินใจหย่อนมันลงไปแล้วเคี้ยวมัน นี่รู้สึกโชคดีพอสมควรที่วันนี้ส้มลูกใหญ่
หล่นมาในเขตรั้วของบ้าน มาครั้งละลูกแบบนี้ให้ได้แอบกินบ่อยๆ เลยนะ!

หางตาชำเลืองมองดูบ้านหลังนั้น เลยแนวกำแพงปูนสีขาวไป บ้านสองชั้น
หลังนั้นเคยเจียบเหงามานาน จนกระทั่งมีข่าวว่ามีครอบครัวหนึ่งเพิ่งจะ
ย้ายเข้ามาอยู่ เข้ามาพร้อมกับต้นส้มต้นใหญ่ ลงทุนจ้างรถมาปลูกถึงหน้าบ้าน
เลยด้วยซ้ำ

เด็กน้อยไม่เคยเห็นหน้าเจ้าของบ้านหรอก เคยเห็นก็แต่ลูกชาย
เจ้าของบ้าน

ดูเป็นเด็กหยิ่ง ไม่พูดอะไรสักคำ หน้าตาไม่รับแขกเอาเสียเลย
ตอนเดินเอากล้วยหอมไปฝากที่บ้านพร้อมแม่ก็ทำตาดูๆ ใส่

ฮึ้ย น่ากลัว!

เออวะ...แล้วถ้าเขารู้ว่าเราแอบกินส้มบ้านเขาบ่อยๆ แบบนี้ เขาจะโกรธเรา
หรือเปล่านั้น

แต่นั้นแหละ เด็ก ม.1 จะคิดอะไรไปได้มากกว่านั้น

เก้าอี้สีขาวตัวหนึ่งถูกลากมาวางไว้ข้างกำแพง เพื่อให้ร่างกายเล็กๆ
ของเด็กคนหนึ่งสามารถที่จะปีนป่ายขึ้นไปได้ กล้วยหอมในมือถูกวางเอาไว้
บนแนวกำแพงนั้น ก่อนที่คนวางจะผลະจากมันไป

ไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ แค่นั่งหลังกลับไปเก็บเก้าอี้แปบเดียว กลัวยหอม
สีเหลืองของเขาก็หายไปไหนแล้วก็ไม่รู้

CHAPTER 1

ฤดูร้อนเป็นฤดูที่น้ำเบือ
"อ่า"

เสียงประหลาดดังขึ้นหลังจากที่เด็กน้อยขยิบเข้าไปใกล้พัดลม จับมันจ่อหน้า แล้วอ้าปากใส่ เกิดเป็นเสียงยาวๆ การกระทำไร้สาระนี้ เด็กน้อยทำเพื่อแก้เบือ โดยเฉพาะ วันนี้เป็นวันหยุด แต่พ่อก็ยังคงต้องออกไปทำงาน ส่วนแม่ที่หยุดในวันนี้ ก็วนวายอยู่กับการซักผ้า ทำความสะอาดบ้าน เด็กชายโก๋ตัวแสบจึงแอบออกมา ด้านนอก ลากปลั๊กไฟมาพร้อมกับพัดลมตัวเล็ก เสียบมันแล้วนอนกางขาตีพุง อยู่ตรงระแนงไม้หน้าบ้านมาสักพักใหญ่แล้ว บางทีก็เปิดเล็กระพือไล่ความร้อน สลับกับร้องเพลงที่แต่งขึ้นมาเองตามประสาเด็กๆ ให้นักกระจอกบนต้นไม้ฟัง

ปิดเทอมใหญ่ช่วงฤดูร้อนกินเวลาไปหลายเดือน โก๋ชอบที่ไม่ต้องลุกไปโรงเรียน แต่อีกใจก็รู้สึกเบือเอาเสียมากๆ เด็กวัยนี้กำลังอยู่ในช่วงวิ่งเล่นซุกซนตามประสา โก๋เพิ่งจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง กำลังจะขึ้นปีที่สองในอีกไม่นานนี่ เป็นเด็ก ม.ต้น ตัวแสบที่ไม่ชอบอยู่เฉยๆ แบบนี้เป็นที่สุด

"เฮ้อ น้าเบือจังเลยๆ"

เด็กน้อยบ่นกระปอดกระแปด พลิกตัวนอนคว่ำหน้า อ้าปากระบายความร้อนเลียนแบบภาพจำสุนัข ก่อนที่ดวงตากกลมโตจะเลื่อนไปเห็นส้มลูกหนึ่งวางแฉ่งแฉ่งอยู่ตรงพื้นหญ้าข้างกำแพง ปีศาจส้มไม่รอช้า รีบกระโดดไปคว้ามันมาแกะเปลือกกินอย่างเอร็ดอร่อย สีหน้าของเด็กน้อย

เจ้าความสุขขึ้นมาอีกระดับ

สิ่งเดียวที่โก๋ชอบเกี่ยวกับข้างบ้านนี้ ก็คงจะมีแค่ส้มเท่านั้นแหละ

พวกเขาเพิ่งจะย้ายเข้ามาใหม่ น่าจะราวๆ ช่วงที่โก๋ใกล้จะปิดเทอม นั้นแหละ มีบ้างที่แม่จะลวงแขนโก๋ไปยื่นกตออดที่บ้านนั้นเพื่อแบ่งปันของกินฝีมือของแม่โก๋นับว่าเป็นเลิศที่สุดในโลก โก๋ว่าแม่โก๋ควรไปเป็นเซฟ ทำอะไรก็อ้อยไปหมดเลย อยากกินอะไร ไปกอดเอวอันนิดหนอย แลกกับโดนดิงแถมสักครั้ง แค่นั้นก็ได้กินของอ้อยแล้ว

บ้านนั้นมีกันแค่สามคน มีผู้ชาย ผู้หญิง ที่คาดว่าน่าจะเป็นพ่อกับแม่ แล้วก็ลูกชายตัวเท่าๆ กับโก๋ที่ไม่ค่อยโผล่หน้าออกมาให้เห็นเท่าไรนัก แต่โก๋รู้สึกไม่ถูกชะตาเอาเสียเลย เด็กคนนั้นเอาแต่อยู่ในบ้าน เวลาที่โก๋ออกมาวิ่งเล่นด้านนอก ก็ไม่ยักเคยเห็นเด็กคนนั้นสักครั้ง

เอาเถอะ! ใ้ช้ว่าโก๋จะอยากเห็นหน้าเสียเมื่อไรกัน

คนบ้านนั้นก็ใจดีอยู่หรอก เวลาแม่เอาของกินไปให้ก็ชอบมีขนมอ้อยๆ มาแลกกัน โก๋ชอบกิน เพราะมันอ้อยมาก มีครั้งหนึ่งเป็นคุกกี้ช็อกโกแลต อ้อยจนยังติดใจมาจนถึงทุกวันนี้ ไม่รู้เลยว่าเขาไปซื้อมาจากไหน ว่าแล้ว ก็อยากกินอีกครั้งจ้ะ

นั่นแหละ สรุปแล้วสิ่งที่โก๋ชอบเกี่ยวกับข้างบ้าน ก็คงจะมีแค่คุกกี้ กับเจ้าต้นส้มต้นใหญ่นี้ พวกเขาถึงขั้นใช้รถคันใหญ่ขนมาปลูกไว้ข้างกำแพง ไม่ยอมเอาต้นเล็กๆ มาปลูกแล้วรอมันโตเลย ซึ่งบ้านโก๋ที่อยู่ข้างกันก็เหมือนมีโชคหล่นทับ วันดีคืนดีเมื่อมีเสียงตู่ตู่ขึ้น เด็กน้อยก็จะวิ่งหน้าตั้งมาเก็บส้มไป บัดฝุ่นแล้วแกะกินในทันที

ส้มบ้านเขาอ้อยมาก โก๋ชอบส้มบ้านนั้นมากเลย อยากให้แม่หามาปลูกไว้สักต้นเหมือนกัน แต่ว่ามันจะโตจนออกผลก็ต้องรอนานแน่ๆ

อีกทั้งไม่รู้เลยว่าส้มบ้านนั้นนะมันพันธุ์อะไรกันแน่ ไม่เคยกินส้มที่ไหน แล้วรู้สึกว่ามันอ้อยเท่านี้มาก่อนเลย

"แม่! ขอตั้งค้หนอยยย รถไอติมๆ"

นอนกระดิกเท้าดมเปลือกส้มได้ไม่นาน ประสาทสัมผัสอันว่องไวของโก๋

ก็รู้สึกได้ถึงสัญญาณบางอย่างที่สุุดแสนจะคุ้นเคย จึงรีบแต่งตัวขึ้นมา จากระแนงไม้วิ่งตึงตังไปหาแม่ที่ยังทำงานบ้านอยู่ ออดอ้อนขอเงินจำนวนหนึ่ง แม่ส่ายหน้าเบาๆ แต่ก็ยอมยื่นให้ โกพนมมือไหว้ขอบคุณแล้วรีบวิ่งตัวปลิว ออกมาหน้าบ้านทันที ที่ทำให้คนเป็นแม่มึนงงบ้างๆ ไล่หลังเด็กน้อยอยู่อย่างนั้น

"ลุง ลุงงง!"

เอาอีกแล้ว! ต้องให้พี่โกวิ่งตามอีกแล้วหรือ!

ลูกพี่โกยกมือกระโดดเหยื่อยๆ ตะโกนเรียกรถไอศกรีมสามล้อที่เพิ่งจะ ขับผ่านหน้าบ้านตัวเองไป ลุงนี่ชอบแก๊งเด็ก เงินดีๆ มีมาให้ไม่อยากจะ ชอบขับหนี นำหงุดหงิดจริงๆ อากาศก็ยิ่งร้อน ยังต้องให้มาวิ่งตามอยู่นั้น กว่าที่จะยอมจอดรถให้กันได้ ก็เล่นเอาร้องจนเจ็บคอไปหมดแล้ว

"อันนี้ๆ"

"หมดแล้ว"

"เอ้า หมดได้ไงอะ"

เด็กน้อยหน้าอ้อม เมื่อไอศกรีมรสชาติโปรดหมดเกลี้ยง เบะปาก อยากร้องไห้เสียจริง จึงยื่นเกาะรถขบคิดอยู่อย่างนั้น กวาดสายตามองดู ภาพประกอบเจ้าของหวานคล้ายร้อนเพื่อเลือกซื้อรสใหม่แทนรสที่มันหมดไป แต่นอกจากรสนั้นแล้วโกไม่ชอบรสอื่นเลยนี้ ได้แต่ก้มลงมองดูตู้ไอศกรีม ด้วยความเศร้าใจ

ไม่มีรสที่อยากกินเลย ฮือ

"ไอ้หนูหลีกทางให้เพื่อนหน่อย เพื่อนเขาจะซื้อ"

โกถูกลุงเจ้าของรถสะกิด เขาจึงยอมขยับให้ ก่อนจะพบว่าเพื่อน ที่ลุงบอกนะ เป็นลูกชายของบ้านข้างๆ นี้เอง เขาไม่เคยได้มีโอกาสมองเห็นหน้า ของเด็กคนนี้ชัดๆ มาก่อน ตัวสูงเท่าๆ กันกับโกเลย แต่หน้าตาแอบดูซื่อป้อ ดูเป็นคนเจียมๆ มายืนซื้อไอศกรีมก็ไม่พูดอะไรมาก แค่นี้ก็ไปยังอันที่ตัวเอง อยากซื้อแล้วก็ยื่นรอนิ่งเจียม มือข้างหนึ่งถือร่มกันแดดเอาไว้ ไม่แม้แต่จะ หันหน้ามามองโกเลยด้วยซ้ำ

โอ๊ย โกไม่ชอบหน้าคนนี้เลยๆ

ไอ้โฮ...เลือกซื้ออันแพงด้วยอะ!

"เอาอันนี้"

โก้ซี่ไปยังไอศกรีมแท่งหนึ่งบนกระดานพลาสติกนั้น ไม่นานลูกก็หยิบขึ้นมาให้ ทว่าในตอนที่จะจ่ายเงินนั่นเอง โก้ก็หน้าซีด เพราะทั้งเนื้อทั้งตัวมีแค่ยี่สิบบาท แต่เจ้านี้ราคาสี่สิบห้าบาท ขาดไปแค่ชนิดเดียวเอง นิดเดียวเท่านั้นเอง!

"ลุ้นรอได้ไหม จะวิ่งไปขอแม่มาให้"

โก้กำลังจะตั้งตัววิ่งไปขอ แต่จู่ๆ เด็กหน้าตายคนนั้นก็หยิบเอาเหรียญห้าจากเงินทอนในมือตัวเองส่งให้ลูก ไม่พูดไม่จาอะไร ไม่อธิบายสักคำ แล้วเดินจากไปพร้อมร่มสีดำคันนั้น โก้มองตามอย่างงงๆ ไม่คิดว่าเจ้านั้นจะช่วยออกเงินให้ เลยป๋องปากตะโกนไล่หลังไป

"เฮ้ย! เดี่ยวเขาไปคืนให้ที่บ้านนะ"

"..." เสียง เด็กนั้นไม่ตอบไม่พอ แถมยังเดินหนีเข้าบ้านไปแล้วเรียบร้อย ชิ! ไม่อยากพูดด้วยก็ไม่ต้องพูด ไม่ได้อยากให้ช่วยนักหรอก วิ่งกลับไปเอาเงินกับแม่แบบเดียวกันก็ได้ แต่ดันมาจ่ายให้เองอะ

สุดท้ายแล้วโก้ตัวสแบกก็ได้ไอศกรีมเลิครสมาไว้ในมือ จากที่หิวเสียเมื่อครู่นี้ก็กลับมามีจมนตาหิแค่เพราะได้กินของหวานเย็นชื่นใจ เด็กชายกลับมานั่งลงตรงระแนงไม้หน้าบ้าน เข้ามือข้างหนึ่ง หยียดขาเล็กๆ ออกไป แสงแดดค่อนข้างแรงก็จริง แต่พอมีร่มจากต้นไม้พาดผ่าน บวกกับมีพัดลมอยู่ใกล้ตัว ไหนจะกลิ่นหอมๆ สดชื่นจากเปลือกส้มนี้อีก ทุกอย่างมันช่างมีความสุขเหลือเกินสำหรับเด็กน้อยอย่างโก้

ดับ!

มาอีกแล้ว! สัมบ้านนั้นหล่นลงมาที่บ้านเราอีกแล้ว!

โก้ลุกขึ้นอย่างอารมณ์ดี เดินยิ้มกว้างไปเก็บเอาสัมลูกกลมๆ ที่เพิ่งหล่นลงมา เด็กน้อยอายุเพียงสิบสองขวบเงยหน้าขึ้นมองดูเห็นอีรูก้าแพงสีขาวยาวสะอาด เขามองไม่เห็นอะไรนักเพราะตัวก็สูงแค่นี้ ไม่ถึงครึ่งก้าแพงเลยด้วยซ้ำ มีความสุขจริงๆ ที่วันนี้มีสัมหล่นลงมาให้กินฟรีๆ ตั้งสองลูกนะ!

"มาเยอะๆ เลย ลูกพีโก้จะรอเก็บกินให้หมด"

เด็กน้อยคลี่ยิ้มอย่างมีความสุข หมุนตัวกลับไป กะจะไปนั่งเล่นตรงระแนงไม้ที่เดิม มือข้างหนึ่งมีส้ม มือข้างหนึ่งมีไอศกรีม ช่างเป็นวันที่ดีอะไร เช่นนี้

ตุ๊บ!

ตุ๊บ!

ตุ๊บ!

"อ๊าๆๆ ทำไมมันหล่นมาเยอะขนาดนี้ล่ะ"

แต่คล้ายหลังไมทันไร เสียงส้มหล่นจากข้างกำแพงนั้นก็ยังไม่หยุด หันกลับไปอีกที ส้มเกือบสิบลูกก็กระจายเต็มพื้นหญ้าสีเขียวไปหมด โกวัวแสบอ้าปากค้าง เขาไม่รู้เลยว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทำไมวันนี้ส้มถึงได้หล่นมาเยอะขนาดนี้ สงสัยหน้าร้อน ลมคงพัดแรงละมั้ง ถึงได้เอาส้มมาเป็นของฝากกันมากกว่าทุกวัน

โก้ทำเอว มือข้างหนึ่งถือไอศกรีมกินไม่หยุด รอจนมันหมด แล้วก็คลี่ยิ้มกว้างเมื่อได้เห็นสัญลักษณ์บนไม้ ธิบเลียทำความสะอาดแล้วเก็บใส่กระเป๋ากางเกงตัวเองเอาไว้ ตบปุๆ ด้วยความสุข ไว้พีโก้จะเอาไปแลกของเล่นน้ำ

จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นมองดูยอดต้นส้มที่โยกขยับไปมาราวกับกำลังทักทายกัน โกวัวแปลงร่างเป็นเจ้าหนูทำไม ขมวดคิ้วมุ่น เอียงคอตาใสแป้วกะพริบตาปริบๆ พร้อมทำเอวมองดูยอดต้นส้มสลัดกับสิ่งที่กองอยู่บนพื้นหญ้า แล้วตัดสินใจจับชายเสื้อตัวเองยกขึ้นเล็กน้อย ทำเป็นดูใจผลส้มชั่วครวญ่อตัวลงเก็บส้มพวกนั้นพร้อมหัวเราะคิกคัก รู้สึกว่าวันนี้โชคจะเข้าข้างโก้เหลือเกินที่มีส้มหล่นลงมาเยอะขนาดนี้ ทั้งๆ ที่ปกติจะมาแคว้นละลูกสองลูกเท่านั้น

"ฮี้ๆ ของโก้ ของโก้"

เด็กน้อยขมขี้ม ดวงตาเรียวเล็กหยีเป็นเสี้ยว เดินเท้าเปล่าเตาะเตะย่ำพื้นหญ้า กลับไปยังระแนงไม้ที่เดิม แต่แล้วก็ชะงัก เอี้ยวตัวหันกลับไปมอง

กำแพงสีขาวนั่นอีกครั้ง สลับกับก้มลงมองดูของส้มที่ใช้เสื่อรองเอาไว้จนตุง
โก่ตัวแสบหัวเราะคิกคัก เอ่ยออกมากับลมกับฟ้าอย่างอารมณ์ดี

"คิกๆ อย่างนะเว้ย มาอีกกินอีกแน่นอน ไม่น่ากลัวเลย!"

โก่กลับไปนั่งอยู่ตรงระแนงไม้ที่เดิม ตั้งหน้าตั้งตาแกะเปลือกส้มออก
ทีละผล โยนส้มที่แกะกลีบเข้าปาก เคี้ยวจึ๊บๆ จนรสชาติหวานซอมนเปรี้ยว
แตกซ่านไปทั่วปาก เด็กชายหลับตามยิ้มคนเดียวอย่างอารมณ์ดี บางที
ก็หยิบเอาเปลือกส้มมาวางแปะบนหัว บางทีก็เอามาดม โก่ไม่รู้เลยว่าทำไม
เขาถึงชอบส้มของข้างบ้านมากขนาดนี้ รู้แค่ว่าส้มบ้านนั้นอร่อยมาก แล้วก็
หอมมากจริงๆ

แต่พอก้มลงมองดูของเปลือกส้มทั้งหลายแล้ว ในใจก็แอบรู้สึกไม่ค่อยดี
ขึ้นมา เด็กน้อยนั่งยกนิ้วเคาะหัวตัวเองป๊อๆ อย่างใช้ความคิด เคาะอยู่สองสามที
ก่อนจะยันตัวลุกขึ้น วิ่งตืดตังเข้าไปในบ้าน ไม่รู้ว่าวันนี้จะยังมีอะไรเอาไปใช้
แลกเปลี่ยนได้หรือเปล่า กระทั่งเจอนมกล่องที่ยังเหลืออยู่ในลังกระดาษ
เขาจึงหยิบมันขึ้นมา แล้วเดินกลับไปยังกำแพงขาวข้างบ้านนั่นอีกครั้ง

มือข้างซ้ายมีนมกล่อง มือข้างขวามีกล้วยเล็บมือนางลูกเล็กๆ ที่ไปแอบจึก
ของแม่มา

โก่ตัวแสบป็นเก้าอี้ เขย่งตัวขึ้นไปเพื่อวางมันไว้บนกำแพงข้างๆ กัน
แล้วจึงเดินกลับออกมา ยกเก้าอี้ตัวนั้นกลับไปเก็บที่เดิม ก่อนจะกลับมานอน
เปิดเสื่อตีพุง กางแขนขาเพื่อรับลมเย็นๆ หน้าบ้าน ฤดูร้อนปีนี้ร้อนมากจริงๆ

อ้อ อิมส้มจัง เย็นนี้จะกินข้าวเย็นได้ไหมนะ

โก่นอนมองของเปลือกส้ม เด็กน้อยหยิบมันขึ้นมาวางแหมะบนหน้าตัวเอง
นอนหลับตาพริ้มแล้วสูดกลิ่นหอมหวานอมเปรี้ยว สักพักก็เหมือนได้ยินเสียง
ประหลาดบางอย่าง เลยรีบปิดเปลือกส้มออกจากหน้า แล้วดึงตัวลุกขึ้นนั่ง
ก่อนจะอ้าปากค้างเมื่อพบว่านมกับกล้วยเล็บมือนางของตัวเองหายไปแล้ว

"มะ...แม่"

"..."

"แม่! ผีหลอกกก!"

CHAPTER 2

ถ้าพูดถึงฤดูร้อน ก็คงหนีไม่พ้นสงกรานต์ในเดือนเมษายน

"เด็กๆ อย่างขึ้นไปบนถนนเด็ดขาดเลยนะ"

"ค๊าบ!"

"ดูลูกด้วยนะคุณ"

แม่ของโก้ก้าจับพ่อของโก้ให้ออกมานั่งเฝ้าเด็กๆ ตั้งด้านซิดน้ำกันหน้าบ้าน
วันนี้โก้สวมใส่เสื้อแขนกุด กางเกงขาสั้น ทับด้วยเสื้อลายดอกสีสันสดใส
มาพร้อมกับกระบอกปืนฉีดน้ำฟองกระเป่าพลาสติกรูปตัวการ์ตูนอยู่บนหลัง
สวมใส่แว่นตาสีแดง ฉีกยิ้มกว้างจนตาหยีอย่างอารมณ์ดี วันนั้นนอกจากโก้แล้ว
ยังมีเพื่อนๆ อีกสองสามคนกับเด็กน้อยที่อาศัยอยู่ละแวกเดียวกันมาร่วมสนุก
คอยสาดน้ำใส่รถคันนั้นคันนี้ไปด้วยกัน

ชิ! มีคนมาร่วมเล่นด้วยมันก็ดีอยู่หรอกนะ แต่เดือนนี้ใครจะช่วยพ่อกับแม่
โก้จ่ายค่าน้ำแล้ว ค่าน้ำบ้านโก้พุ่งพรวดแพงแกล้ว แบบนี้เงินค่าขนมของทีโก้
ก็ต้องถูกเบียดเบียนด้วยนะสิ ไฮ...

ถนนหน้าบ้านโก้เปียกน้ำไปหมด พ่อนั่งมองเด็กๆ เล่นน้ำกันจากใต้ร่ม
ต้นไม้ข้างประตูบ้าน โก้ก็ทำหน้าที่เป็นคนคอยควบคุมเพื่อนและเด็กน้อยต่อ
อีกทอด ไม่ยอมให้ใครพรวดพราดทะเล่อทะล่าออกไปบนถนนเด็ดขาด

เล่นกันมาตั้งแต่เช้า รถราก็มีวิ่งผ่านไปมาได้สาดน้ำใส่อยู่บ้าง โก้กับเพื่อน
ดวลกันด้วยปืนฉีดน้ำที่พ่อกับแม่พวกเขาซื้อให้ เขามาอดกันใหญ่ โก้ยกยิ้ม

อย่างผู้มีชัยเมื่อได้เห็นดวงตาแวววาวของเด็กตัวเล็กๆ จับจ้องมายังสิ่งที่สะพายอยู่บนหลัง

อี! ใครๆ ก็อยากมีปืนเบ้ตัวการ์ตูนเหมือนพี่โก๋ บอกแล้วว่าเท่า!

ไม่รู้ว่าคุณไปหากระบะผสมปูนใหญ่ๆ นี้มาจากไหน รู้แค่พี่โก๋ชอบมากมากที่สุด เติมน้ำลงไปจนเต็มก่อนจะลงไปนอนแช่อยู่ในนั้นกับเพื่อนตัวเท่าๆ กัน อีกสองคน ลิวลิวเบอร์หนึ่งชื่อออก้า ส่วนลิวลิวเบอร์สองอีกคนที่นอนแช่น้ำ ทำหน้าฟินอยู่ข้างกันชื่อออกัส หน้าตาเหมือนกัน ชื่อคล้ายกันแบบนี้ ก็เพราะว่าทั้งคู่เป็นแฝดกันนั่นเอง สองคนนี้เป็นเพื่อนกับพี่โก๋มาตั้งแต่ตอนเข้าโรงเรียนใหม่ๆ เลยละ

โก๋เพิ่งจะอายุสิบสอง ทั้งๆ ที่เพื่อนชั้นเดียวกันอายุสิบสามไปตั้งนานแล้ว ปีนี้พวกเขาก็คงจะสิบสี่กัน แต่อีกไม่กี่เดือนข้างหน้าโก๋เพิ่งจะเตะสิบสามเอง ต้องรอปีหน้าถึงจะอายุสิบสี่ เขาไม่ค่อยชอบเท่าไรนักที่รู้ว่าจริงๆ แล้วตัวเองเกิดช้าที่สุดในชั้นเรียน แบบนั้นนะ มันไม่ใช่ว่าโก๋จะเป็นน้องของทุกคนหรืออย่างไร ไม่เอาๆ พี่โก๋จะเป็นพี่โก๋! สิบสองแล้วอย่างไร โธ่! สุดท้ายก็เรียนห้องเดียวกันนั่นแหละนะ

ตัวแสบทั้งสาม พอเจอแสงอาทิตย์ตอนบ่ายเข้าไปหน่อยก็เริ่มร้อนจนซี้เกียจลุกไปยืนฉีดยน้ำ ปล่อยให้เด็กประถมตัวเล็กตัวน้อยยืนเล่นกันอยู่ตรงนั้น ส่วนพวกเขาก็นอนแช่เป็นหมาหอบแดดอยู่ในกระบะสีดาใบใหญ่ๆ นอนหงนหน้าหลังตาพริ้ม ทำหน้าตาฟินๆ อะไรจะมีความสุขมากไปกว่าการได้นอนแช่น้ำในวันที่อากาศสดชื่นแบบนี้อีก ถึงจะร้อนไปหน่อยก็เถอะนะ แต่พอพอเดินไปซื้อน้ำแข็งมือก้อนใหญ่ๆ มาใส่ลงในน้ำให้ เพียงเท่านั้นชีวิตของตัวแสบทั้งสามหนอกก็มีสีสันขึ้นมาทันที

หือ?

โก๋กะพริบแพขนตาเปี้ยๆ หันไปกระซิบกระซาบกับเจ้าแฝดทั้งสอง ให้มองไปยังบริเวณหน้าบ้านข้างๆ กัน ตอนนี้อีกสามมีเด็กคนหนึ่งที่อยู่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับพวกเขายังคงยืนอยู่ตรงนั้น ไม่ใช่ใครเลย ก็ลูกชายเจ้าของบ้านนั่นแหละ ออกมายืนอยู่คนเดียวพร้อมทั้งปืนฉีดยน้ำกระบะบอกโต

ที่ทำให้ตัวแสบทั้งสามต่างพากันหูตึงตาวาว ปีนกระบอกโตขนาดนั้น ของแพงซัดๆ เลยนีหว่า ก็ร้อยเข้าไปนะ โห สุดยอดเลย ก้มลงมองป็นพลาสติก ในมือตัวเองแล้วก็ได้แต่ร้องหูกอยู่ในใจ ป็นหมอนั่นเฒ่าชะมัด!

เด็กคนนั้นสวมใส่เสื้อผ้ามีขีด ถึงเสื้อลายดอกสีส้มที่ใส่อยู่ผ้าจะบางก็จริง แต่กลับใส่ปลอกแขนยาวสีดำทั้งสองข้าง ใส่กางเกงขายาว ใส่หมวกเก็บ เพื่อป้องกันแดด โเก้เห็นแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้า หมอนั่นแต่งตัวแตกต่างจากเขา ทุกกระเป๋าดันี้ หน้าร้อนแบบนี้จะมัวมาใส่เสื้อผ้าน้ำอืดอดไปทำไม กลัวแดด ขนาดนั้นก็ไม่ต้องออกมาเล่นเถอะ ไปนอนในบ้านไป!

"เด็กๆ มากินแตงโมมา"

"แตงโม!"

นางฟ้าแม่ทูนหัวของโก้เดินออกมาพร้อมถาดผลไม้สีแดงหั้นเป็นชิ้นพอดีคำ เจ้าลูกสิงทั้งสามผุดขึ้นมาจากกระบะน้ำ ตรงไปแย่งแตงโมกันใหญ่ โก้มองเห็น แม่ตัวเองเดินไปคุยกับเด็กข้างบ้านหน้าใหม่คนนั้น ไม่รู้คุยอะไรกัน สักพัก เจ้านั้นถึงได้เดินมาร่วมเล่นน้ำที่หน้าบ้านของโก้ไปด้วยอีกคน

โก้ที่ร่ตามองอย่างไม่ไว้วางใจ คนบ้านนั้นไม่ได้เข้ามารวมกลุ่มกับพวกโก้ แต่อย่างใด กลับเลือกที่จะยืนเล่นกับแก๊งเด็กตัวเล็กๆ ยืนถือกระบอกป็นนึงๆ เหมือนถูกลากคอให้มาเล่นสงกรานต์อย่างโรอย่างนั้นเลย บรรดาเจ้าตัวเล็กทั้งหลายที่เล่นกันตรงนั้นต่างก็ส่งเสียงฮือฮาให้กับป็นกระบอกโตไม่หยุด โก้แค้นหัวเราะ จ้มแตงโมเข้าปากเคี้ยวจึบๆ พลังสงสายตาไม่ค่อยพอใจนัก ไปยังเจ้าของป็นกระบอกโตนั้น

ของพี่โก้เท่กว่าตั้งเยอะน่า มีเป้สะพายหลังด้วยเนี่ยเห็นไหม โคตรเท่! ไอ้นั่นมันก็แค่ป็นใหญ่กว่าเฉยๆ รรอก แขนก็แทบจะไม่มีแรงถืออยู่แล้วยังจะเอาออกมาอวดอีก เฮอะ!

โก้ยุปาก หันกลับมากินแตงโมเย็นๆ ที่แม่อุตส่าห์หั้นมาให้กิน อากาศร้อนแบบนี้ ได้เล่นน้ำ ได้กินแตงโมเย็นฉ่ำชื่นใจ อะไรจะมีความสุขมากไปกว่านี้อีก

โก้กับเพื่อนแฝดปล่อยให้แก๊งเด็กเล็กเล่นสาดน้ำกันไป ส่วนทางนี้ ก็เก๊กทำท่าขมเหมือนป็นเด็กโตแล้ว ไม่เล่นอะไรไร้สาระเหมือนเด็กเล็ก

พวกนั้นหรือก นิ่งกินแตงโมไปเก็บไปแบบนั้น พ่อปรายตามองแล้วก็ได้แต่
ส่ายหน้าอึมึม นึกในใจว่าเด็กวัยนี้มันเป็นแบบนี้กันทุกคนเลยหรือเปล่านั้น

สักพักก็มีรถกระบะคันใหญ่วิ่งมา ในตอนนั้นเองที่พวกเขาเด็กเกิดว่าโตแล้ว
พากันฟอร์มแตก รถคันใหญ่แบบนี้ บรรทุกคนมาเต็มท้ายรถ มีถึงน้ำ
สารพัดขนาด เวลาที่พวกเขาขับมาจอดหน้าบ้านก็จะได้สาดน้ำกันสนุกเสียล่ะ
โก๋รีบสะพายเป้แบกปืนให้มัน พ่อของโก๋หัวเราะใหญ่ ช่วยจับสายยางฉีดพ่น
เป็นละอองช่วยอีกแรง รถคันนั้นมาจอดนิ่งๆ อยู่หน้าบ้าน ปล่อยให้พวกเขา
สาดน้ำใส่กันและกันอยู่เกือบสิบนาทีก่อนที่จะแยกออกไป โก๋และเพื่อนๆ
หัวเราะเฮฮาชอบใจใหญ่ เปียกไปหมดทั้งตัว หน้าโก๋ขาววอกเพราะเมื่อครู่
มีคนเอาแป้งลงมาประกำเด็กๆ เอาสนุก เพื่อนของโก๋ก็โดน แม้จะไม่เยอะอะไร
แต่ตอนนี้เด็กน้อยทั้งสามก็หน้าขาวจืดจะไปหมดเลย ยิ่งมองก็จะยิ่งมีแต่ชี้หน้า
ล้อกันซ้ำๆ

ในตอนนั้นเองที่หางตาของโก๋เหมือนเห็นบางอย่างผิดปกติไป นอกจาก
พวกเขาแล้ว เด็กหน้าใหม่คนนั้นก็ยังมีโดนประแป้งไปด้วย เขาโดนเยอะเลย
คงเพราะคนพวกนั้นนึกเอ็นดูอะไรไม่รู้ จึงประแป้งเสียจนเต็มหน้า เด็กคนนั้น
เลยยื่นนิ้วๆ ทำท่าจะยกสองมือขึ้นมาขี้ตา สีหน้าไม่ค่อยดีนัก มองปราดเดียว
โก๋ก็รู้ได้ในทันที แป้งเปียกๆ เข้าตาเจ้าโง่ นั่นแน่นอน

เฮ้อ หลอดพลังชีวิตต่ำเตี้ยเรี่ยดินเสียเหลือเกิน มาๆ ลูกพี่โก๋จะช่วย

"หันหน้ามานี่ ก้มหน้าลง" โก๋เดินไปลากสายยางเข้าไปหาเพื่อนบ้านคนนั้น
แล้วจับให้ทำตามที่ตัวเองสั่ง พอจ่อสายยางใส่ มือเล็กๆ ก็ลูบหน้าลูบตาตัวเอง
เพื่อทำความสะอาดแบ้งออกจากใบหน้าในทันที โก๋พ่นลมหายใจหงุดหงิดที่
เจ้านี้ยังสวมหมวกแก๊ปอยู่ได้ แล้วมันจะไปล้างหน้าถนัดได้อย่างไรกัน
เขาเลยตัดสินใจที่จะช่วยถอดออกแล้วถือเอาไว้ให้ รอคกระทั่งอีกคนใช้มือ
ล้างหน้าล้างตาให้เรียบร้อย แต่แล้วอีกฝ่ายก็ยังคงกะพริบตาแดงๆ ไปมา
ราวกับยังไม่หายระคายเคือง

"เพื่อนเป็นยังไงบ้างลูก"

ไม่ใช่เพื่อนโก๋สักหน่อยแม่!

แน่นอนว่าโกโก้ไม่ได้พูดประโยคนั้นออกไป เขายอมยื่นสายยางให้แม่ตัวเองจัดการดูแลต่อ แล้วโกโก้ก็เดินกลับไปนอนแช่ตัวในกระบะใบใหญ่พร้อมสองแปดอีกครั้ง หางตาก็ชำเลืองมองไปทางเด็กหน้าใหม่เป็นระยะ แม่ของโกโก้ดูแลประคบประหงมอย่างดี ช่วยล้างตาให้จนดีขึ้นแล้วยังเดินไปส่งถึงที่บ้านอีกด้วย

สุดท้ายแล้วเจ้านั้นก็ได้สัมผัสกับวันสงกรานต์แค่นั้น ระยะเวลาสั้นๆ ที่ออกมาเล่นด้วยกัน เอ...แต่จะเรียกว่ามาเล่นด้วยกันก็ไม่ถูก เพราะรายนั้นไม่มาใกล้พวกโกโก้เลย เล่นแต่กับเด็กตัวเล็ก ๆ ลูกหลานร้านชำ ยืนถือปืนกระบอกโตแต่ไม่รู้จักยิง ลงมายืนโง่ๆ ทำตัวเหมือนจำเจตามป้อมตำรวจเลย

ก็มีบางแหละนะที่โกโก้รู้สึกว่าเด็กนั้นมองมา แต่พอเขาขมวดคิ้วมองกลับไปรายนั้นก็หันหน้าหนีทันที

สุดท้ายแล้ว เด็กคนนั้นเดินกลับไปที่บ้าน แล้วก็ไม่ได้ออกมาอีกเลยกระทั่งพอกับแม่ของโกโก้บอกให้เลิกเล่น แยกย้ายกันกลับบ้านไปอาบน้ำอาบท่าเดียวจะไม่สบายกัน โกโก้ต้องโบกมือลาเพื่อนๆ ช่วยพอกเก็บอุปกรณ์เข้าไปในบ้านล้างทุกอย่างให้เรียบร้อยก่อนจะรีบเข้าไปอาบน้ำอาบท่า พอเดินออกมาพร้อมกับเสื้อผ้าชุดใหม่สบายตัวอีกทีก็เย็นมากแล้ว วันนี้แม่บอกว่าจะทำอาหารมื้อใหญ่ให้กิน รอดูเลยว่าวันนี้จะมีอะไรลงกระเพาะใหญ่ๆ ของพี่โกโก้ ฮีๆ "เอ วันนี้ไม่มีส้มหล่นมาให้พี่โกโก้สักลูกเลยหรือ อยากกินส้มจัง"

เด็กน้อยเดินย่ำออกมาเย็นรอได้กำแพง เงยหน้าขึ้นมองยอดต้นส้มแล้วถอนหายใจ ต่อให้วันนี้จะมีแตงโมอร่อยเลิศรส แต่มันก็ไม่มีอะไรที่จะมาสู้อุ้มต้นนี้ได้เลยจริงๆ อยากกินส้ม พี่โกโก้อยากกินส้มว้อยยย

สักพักโกโก้ก็เห็นแม่เดินออกมาหน้าบ้าน เปิดประตูรั้วออกไปแล้วพูดคุยกับคนที่เพิ่งมาหา โกโก้จำได้ นั่นคือผู้หญิงที่อยู่ข้างบ้าน แม่ของเด็กผู้ชายคนนั้นนี่เอง โกโก้แอบย่องเข้าไปใกล้แล้วฟังว่าแม่ของเขากับแม่ของเด็กคนนั้นพูดคุยอะไรกัน ได้ยินคร่าวๆ แค่ว่ามาขอบคุณเรื่องที่เด็กคนนั้นแบ่งเข้าตา แล้วก็ยื่นกล่องกระดาษบางอย่างให้แม่ของโกโก้ พวกเขาสองคนคุยกันไม่นานก็แยกกัน แม่เดินกลับมาเห็นพี่โกโก้แอบอยู่ที่หัวเราะแฉ่วเบาแล้วยื่นกล่องนั้นให้สองมือเล็กรับเอาไว้อย่างงงๆ

"รางวัลเด็กดีของพี่โก้ครับ"

"หา?"

แม่ไม่อธิบายอะไร ปล่อยให้โก้ยืนงง เกาหัวแกรกๆ ก่อนจะก้มลงมองดูกล่องกระดาษสีน้ำตาลในมือ ด้านบนแปะพลาสติกใสเอาไว้ทำให้โก้มองเห็นสิ่งที่อยู่ภายใน มันคือเค้กส้ม เค้กส้มจริงๆ ไม่ตึงนัง เป็นเค้กส้มก้อนเล็กๆ มีซอสส้มราดนิดหน่อย ยิ่งมองก็ยิ่งชวนให้น้ำลายไหลเยิ้ม

วันนี้ไม่มีส้มเป็นลูกหล่นมาให้กินก็จริง แต่เค้กส้มนี้ก็เกินคาดไปมากเลย "ฮือๆ"

โก้นั่งลงตรงระแนงไม้หน้าบ้านที่เดิม แกะกล่องออกแล้วตักจ้วงขนมเค้กนั้นเข้าปาก อร่อยจนน้ำตาซึม เขาหลับตาทำหน้าฟิน เค้กเต็มปากจนแก้มพอง ยุบยับเวลาเคี้ยว มันหอมกลิ่นส้มมากๆ แถมรสชาติหวานอมเปรี้ยวกำลังพอดี กินไปกินมาไม่นานก็หมดแล้ว แอบนึกเสียดาย อยากจะกินเยอะกว่านี้จัง คนบ้านนั้นชอบมีขนมอร่อยๆ ตลอดเลย น่าอิจฉาเด็กคนนั้นนะ ดูท่าคงจะได้กินขนมอร่อยแบบนี้ทุกวันเลยหรือเปล่าเนี่ย แถมยังมีส้มเต็มต้นให้เก็บกินตอนไหนก็ได้อีก น่าอิจฉาจริงๆ เลย

และประเพณีไหว้ผีของพี่โก้ก็เกิดขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เป็นกล้วยหอม ลูกใหญ่ที่ถูกวางเซ่นสังเวยบนแนวกำแพง เด็กน้อยบัดมือสองสามทีหลังจากเก็บเก้าอี้ให้เรียบร้อย ยืนเท้าเอวเงยหน้ามองดูอยู่อย่างนั้นแล้วค่อยออกไป

"วันนี้พี่โก้ไม่ได้กินส้มเลยสักลูก ฟรุ้งน้ำขอเยอะๆ เลยนะ สาธุ!"

ยืนพนมมือพูดจนเสร็จก็เป่าเป่าเพียง ได้ยินเสียงแม่เรียกให้เข้าไปกินข้าวเย็น เล็กเล็สนใจข้างกำแพงนั้นแล้ววิ่งตืดตังกลับเข้าไปในบ้านเหมือนเดิม

พี่โก้คิดว่านะ...หลังจากนี้พี่โก้จะลองบอกพ่อให้สร้างศาลพระภูมิข้างกำแพงนั้นเอาไว้ไม่ว่าสิ่งที่อยู่ตรงนั้นคืออะไร แต่พี่โก้ว่ามันศักดิ์สิทธิ์มาก

เย็นวันนั้นสาธุเพียงเอาไว้ ใครจะไปรู้ว่าเช้าวันต่อมา กลับมีส้มมัดรวมใส่ถุงใบใหญ่หล่นลงมาวางอยู่บนพื้นหญ้าเสียอย่างนั้น

โฮ ถ้าจะมาขนาดนี้ พี่โก้ไม่กินแล้วได้ไหม พี่โก้เอาไปซังกิโยตยดีกว่า ฮือๆ

CHAPTER 3

ปิดเทอมใหญ่หน้าร้อนสิ้นสุดลงแล้ว

หมดเวลาสำหรับการนอนถลกเลือดที่ฟุงอยู่บ้าน โก้ต้องกลับมาสวมใส่ชุดนักเรียนอีกครั้ง ก้าวขึ้นไปเป็นเด็ก ม.2 หน้าใสกึ่ง อ้าปากหาวหวอดๆ ตอนเวลาเจ็ดโมงเช้า มีจักรยานหนึ่งคันกับกระเป่าเป้เบาๆ อีกหนึ่งใบ เข้าวันจันทร์ วันแรกของการเปิดเทอมค่อนข้างแจ่มใส ท้องฟ้าปลอดโปร่ง มีเมฆสีขาวก้อนน้อยใหญ่ลอยล่องอยู่บนนั้น พอเงยหน้ามองฟ้าที่ก็ไซรส์กิล ปล่อยมือจากแฮนดรักรจักรยานทั้งสองข้างไปด้วย กางมันออกแล้วปั่นตรงไปตามถนน มุมปากของเด็กน้อยยกขึ้นสูง ดวงตาหยีเรียวเล็กเป็นเลี้ยว ก่อนจะต้องรีบจับเอาไว้เช่นเดิมเมื่อมาถึงทางแยกข้างหน้า

เมื่อเข้าอแกงฮอดฮอดกับแม่สารพัด เพราะเอาแต่นอนโก่งก้นตาหยีผู้แสงตะวัน โดนแม่บ่นจนหูชาเลย แม่ทำเอวส่งเสียงจี้ตั้งแต่เช้า ไล่ให้ไปอาบน้ำแต่งตัว เดินเข้ามาหาแล้วพยายามแะที่โก้ออกจากเตียง กว่าที่จะตื่นเต็มตาได้ ก็ใช้เวลาไปเป็นสิบนาทีเลย

เย็นฮอดฮอดที่บ้านให้แม่บ่นอยู่นานสองนาน ในที่สุดโก้ก็ต้องออกเดินทางไปยังโรงเรียนของตัวเอง มองเห็นเด็กนักเรียนตั้งแต่ชั้นปีแรกยันปีสุดท้ายนั่งกระจายกันเป็นกลุ่มๆ ตามมุมนั้นมุมนี้ของโรงเรียน บรรยากาศของการเปิดเทอมที่โก้ไม่ได้สัมผัสมานานหลายเดือน เข้าไปจอดรถจักรยานคันเก่งของตัวเองเอาไว้แล้วรีบวิ่งไปกระโดดใส่สองแฝดทันที ทั้งสามคนนั่งคุยไม่กัน

สารพัด เวลาแห่งการเข้าแถวหน้าเสาธงอันสุดแสนจะน่าเบื่อก็มาถึง โกะอ้าปาก หาวหาวอืดๆ ทำเสียงยานคางพุดไป เฝ้ารอคอยเวลาที่จะได้ขึ้นห้องเรียนเสียที่เปิดเทอมวันแรกก็จะส่งไม้ให้คุณครูทุกคนยัน ผอ. ขึ้นมาพูดเลยมั้งนั่น

จนแล้วจนรอด กว่าที่ทุกคนจะได้แยกย้าย โกะเดินกอดคอเพื่อนสนิท อย่างสองแฝดขึ้นตึก หยอกเย้ากันสนุกสนาน เล่าถึงเรื่องราวที่ได้ทำในช่วง ปิดเทอมที่ผ่านมา โกะเอ่ยชมว่าเพื่อนตัวสูงซี้้น แถมยังแอบเห็นสาวอีกห้อง ที่เดินผ่านกันหล่มองออกก้าด้วย โกะขยับตาให้แฝดอย่างออกก้าแล้วส่งเสียงโหแซว ดังลั่นทันที

สองแฝดออกก้ากับออกก้า จะว่าเหมือนก็เหมือน จะว่าต่างก็ต่าง อย่างเรื่อง หน้าตา เพราะเป็นแฝดเลยคล้ายกันอยู่แล้ว แต่โกะแยกได้เพราะออกก้า จะหน้ายาวกว่า แล้วก็มีซี้้นแมลงวันจุดหนึ่งตรงมุมปากข้างขวา หลายคนชอบบอกว่าออกก้าหน้าตาดีกว่าออกก้า เพราะชอบมีข่าวลือว่าคนนั้นคนนี้ แอบชอบอยู่บ่อยๆ พวกเขาก็เลยชอบแซวเอาสนุกไปด้วย ส่วนออกก้า รายนี้ ไม่สนใจเรื่องรักๆ ใคร่ๆ อะไรรอก นิ่งอ่านมันแต่การ์ตูนหมึกดำ มังงะญี่ปุ่น ทั้งหลาย โดยหวังว่าสักวันตัวเองจะค้นพบความจริงว่ามีสายเลือดจากตระกูล อันสูงส่งอยู่ภายในร่างกาย ในขณะที่ออกก้าหลีสาว ออกก้าก็ฝึกฝนตัวตน เป็นผู้ใช้เวทมนตร์อยู่

เปิดเทอมโกะชอบก็ได้เวลาที่ได้เจอเพื่อน ได้หัวเราะกับพวกมันนี้แหละ ปกติการเรียนของโกะจะเป็นแบบเดินเรียน คือถ้าหมดเวลา เปลี่ยนวิชา ก็ต้องเดินไปเรียนห้องอื่นตึกอื่นเอา ใจหนึ่งโกะก็ไม่ชอบเพราะซี้้นเกียจเดิน ไม่เหมือนสมัยประถมที่นั่งอยู่ที่ห้อง มีโต๊ะประจำ มีคุณครูประจำ ไม่ต้อง ลุกเดินไปไหนให้เหนื่อย แต่พอตอนนี้ จริงๆ โกะก็ว่ามันมีข้อดีอยู่บ้าง นั่นก็คือ เวลาเปลี่ยนคาบก็ได้แอบมองดูนั่นนี่ เป็นการสำรวจเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายใน โรงเรียน ไม่ว่าจะเพื่อน รุ่นน้อง รุ่นพี่ หรือจะเป็นครูก็ตาม เรียกก่ายๆ ก็คือ การเดินเปลี่ยนห้องเรียนนี่มันช่างดีตอนนีสยซี้้นเสื่อ...ซี้้นส่งสัย อยากรู้้อยากเห็น ของโกะเสียเหลือเกิน ฮี้ๆ

วิชาแรกเริ่มต้นขึ้น ยังไม่ทันที่คุณครูจะเข้ามาในห้องโกะก็ง่วงนอน

เสียแล้ว เขาทิ้งตัวหมอบไปกับหน้าโต๊ะ คอยมองดูเพื่อนๆ ทุกคนเดินผ่านประตูเข้ามา ลอบสังเกตว่าคนนั้นผูกโบสีอะไร ทำผมทรงอะไร คนนั้นผมยาวแล้วนี่ เปลี่ยนกระเป๋ามาใหม่ด้วย โอ๊ะ! นั่นเขามีกล่องดินสอแบบที่โกเคยอยากได้เลยนี่นา

แต่โกไม่ทันได้รู้ตัวเลยว่า...เปิดเทอมใหม่ในฤดูร้อนครั้งนี้ จะนำพาใครบางคนเข้ามาในชีวิตของเขาเพิ่มอีกหนึ่งคน

"เอ? นั่น...เดี๋ยวก่อน ไอ้โก! นั่นใช้คนที่เคยไปเล่นน้ำสงกรานต์ที่บ้านมึงปะ"

ออก้าเอ่ยพร้อมชี้มือไปยังคนที่เดินเข้ามาใหม่ ซึ่งคนคนนั้นนับได้ว่าเป็นความสนใจเพียงหนึ่งเดียวของทุกคนในชั้น เดิมทีห้องของโกมีรวมกันประมาณยี่สิบกว่าคนเอง เพื่อนก็จำหน้ากันได้หมด พอมีใครมาใหม่ก็เป็นอะไรที่ทุกคนต้องให้ความสนใจมากๆ กันอยู่แล้ว

เปิดเทอมใหม่ในฤดูร้อนกับเพื่อนใหม่นั้นสินะ

โกเงยหน้าขึ้น สบตาเข้ากับเด็กข้างบ้านคนนั้นที่ตอนนี้กลายเป็นเพื่อนร่วมชั้นกันแบบงงๆ อีกฝ่ายไม่ได้พูดอะไรกับใคร เพียงแค่เดินสะพายกระเป๋าไปหาโต๊ะว่างแล้วนั่งลงเงยบๆ ไม่ชวนใครพูดคุย กระทั่งเริ่มมีคนขยับเข้าไปทักทายก่อน โกให้รื้อมอง กระพ้อใบหูตัวเองยิกๆ ผลลัพท์ข้อมูลของเด็กหน้าตายคนนั้นเอาไว้

สิ่งที่น่าตกใจว่าการปรากฏตัวของหมอนั้นในห้องนี้ นั่นก็คือเจ้านั้นมีชื่อเหมือนกันกับเขา มันชื่อโกเหมือนกันปะเลย กอ โอ โก ไม่จัดว้า โก! และด้วยความที่ชื่อโกเหมือนกันกับเขาเลยยิ่งทำให้เพื่อนๆ เริ่มสนใจมากขึ้นไปอีก

"ฮะๆ เพิ่งรู้ว่าชื่อเหมือนมึงเลยวะโก"

ออก้าหัวเราะคิกคัก กระตุกแขนแฝดตัวเองให้ลุกขึ้นไปทักทายเพื่อนใหม่ ตอนแรกก็จะชวนโกไปด้วยแต่โกไม่เอา เขาสะบัดแขนแล้วนั่งกอดอกห่างออกมา จ้องเขม็งไปยังแผ่นหลังของเด็กใหม่คนนั้นที่กำลังได้รับความสนใจจากทุกคนราวกับมีกระแสไฟฟ้าเปรี๊ยะๆ ปะทุออกมาจากตาของโกออริจินัลเลยทีเดียวนะ

สรุปแล้วทั้งคาบเช้า ทุกคนก็เอาแต่พูดเรื่องของโกคนใหม่กันจนหัวไม่เว้นแม้แต่สองแฝดนี่ก็ด้วย ฟังจนเวียนไปหมดแล้ว โกอยากที่จะวิ่งไปตะโกน

ระบายความอัดอั้นตันใจกลางสนามตอนเที่ยงวัน ทำไมฟ้าจะต้องส่งคนชื่อเหมือนกันมาอยู่ห้องเดียวกัน ซ้ำยังเป็นคนที่ชอบทำหน้าตาย อยู่ใกล้ๆ ก็รังแต่จะมีความรู้สึกไม่อยากเล่นด้วย ยิ่งพอมาตอนนี้ทุกคนก็พากันตั้งฉายาใหม่ให้ โดยเรียกโกว่าโกหนึ่ง และเรียกคนนั้นว่าโกสอง ได้ยินแล้วก็อยากจะขีดหน้าไปสักที หัวร้อนปูดๆ ชื่อโกที่สุดแสนจะเท่ เขาเป็นโกหนึ่งเดียวมาตั้งแต่อนุบาล ไม่เคยคิดเลยว่าวันหนึ่งจะมีคนชื่อเดียวกันโผล่มาเรียนชั้นเดียวกัน แถมอยู่ข้างบ้านกันอีกต่างหาก!

"มึงเป็นไร หน้าหงิกเขียวลูกพี"

"ไม่รู้ๆ" โกหนึ่งงอแงบ๊วยปากไม่หยุด

"มันจะเป็นอะไร นอกจากไม่ชอบที่มีคนชื่อเหมือนตัวเอง"

"ตกลงแล้ว โตแล้วนะไอ้โก เรื่องธรรมดาจะตายไปก็บ๊อแคชื่อซ้ำเนี่ย"

"มึงไม่ใช่กู มึงไม่เข้าใจหรอกก้า กูจะชื่อซ้ำกับใครก็ได้ แต่ต้องไม่ใช่คนนั้นสิวะ"

"ไอ้ๆ ลูกพีโกหัวร้อนปูดๆ โกล้คาบ پایแล้วกลายเป็นหมาบ้าสินะ"

"พอเลย"

โกโดนสองแปดหยอกล้อจนหัวเสียไปหมด สองคนนั้นพอรู้ว่าเขาไม่พอใจเรื่องอะไรก็มักจะแกล้งแหย่ให้อารมณ์เสีย ไม่รู้ว่ามันน่ารำคาญกับการเห็นเพื่อนกำหมัดกัดฟัน สุดท้ายโกเลยคิดว่ากระเป๋าล้วนแล้วเดินนำขึ้นไปรอบบนห้องเรียนของวิชาแรกในคาบ پای เมื่อขึ้นไปถึงบนห้องก็ถอนหายใจยาว แล้วนอนพับหน้าลงกับโต๊ะ เอียงใบหน้าหันออกไปนอกหน้าต่าง แสงแดดตอนเที่ยงวันโกล้ๆ پایโมงค่อนข้างแรง สว่างจ้าไปหมด แต่โกกลับหลับตาพริ้มหนังตาหนักขึ้นทุกที ยิ่งโดนลมเย็นๆ จากตึกชั้นบนพัดผ่านหน้าต่างเข้ามาก็ทำให้รู้สึกสบายตัวจนโกเผลอเคลิ้มหลับไป สะดุ้งตื่นอีกทีก็ตอนที่ได้ยินเสียงเพื่อนเริ่มเดินเข้ามาในห้องแล้ว

โกตัวสวบเคี้ยวปากแจ็บๆ ยกหลังมือเช็ดคราบน้ำลาย ก่อนจะชะงักไปเมื่อมองเห็นผลไม้สดโปรดวงอยู่ข้างมือตัวเอง บนโต๊ะของโกมีส้มลูกหนึ่งวางอยู่ ดวงตากลมโตของโกสุกสกา มีประกายระยิบระยับอยู่ในนั้น

ผลออกลูกดูทานร้องว่าวออกมา เขารีบคว้าผลส้มกลมๆ นั้นเอาไว้ด้วยกมัน
ชูขึ้นเหนือหัว เอ่ยถามเพื่อนทุกคนในห้องทันทีว่าส้มนี้ของใคร ถ้าไม่มีเจ้าของ
โก้จะจัดการแล้วนะ!

"ไม่มีจริงอะ ของใครๆ"

"ไม่รู้ดี แก่ไม่เห็นหรือว่าใครเอามาให้"

"นอนหลับอยู่ที่นี่ ตื่นมาก็เห็นมันวางอยู่แล้ว"

โก้เอ่ยพลาบเกาหัวแกรกๆ สรุปลงแล้วก็ไม่มีใครแสดงตัวออกมาว่า
เป็นเจ้าของส้มลูกนี้ ในใจจึงคิดไปแล้วว่าหรืออาจจะเป็นเพื่อนใหม่คนนั้น
แต่ก็ต้องตัดข้อสงสัยทิ้งไปเมื่อมองเห็นโก้สองเฟ็งจะสะพายเป้เดินหน้าห้องเข้ามา
โก้หนึ่งถอนหายใจยาวแล้วลดมือลง ในเมื่อไม่มีใครอ้างตัวว่าเป็นเจ้าของส้ม
จั้นเจ้านี้ก็เสร็จขำละ ฮึๆ

ปีศาจส้มทำการแกะเปลือกแล้วนั่งเคี้ยวมันดื้อๆ ยัดส้มจนเต็มกระพุ้งแก้ม
รีบกินก่อนที่คุณครูจะเข้ามาเห็น รสชาติหวานอมเปรี้ยวที่สุดแสนจะคุ้นเคย
ทำให้โก้รู้สึกกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาทันที ดวงตากลมโตสว่างวิบวับ จากที่เคย
อารมณ์เสียเมื่อเข้านี้กลับกลายเป็นว่ามันหายไปหมด มีแรงเรียนวิชาบาย
จนจบวัน ขนาดที่ว่าสองแปดยังตกใจเลยที่โก้ไม่สัปหงกช่วงบาย ซ้ำยังอารมณ์ดี
ส่งเสียงหัวเราะฮึๆ อันเป็นเอกลักษณ์ แกมยังยิ้มตาหยีจนเพื่อนคนอื่นเห็น
ก็ยังงงว่าเจ้านี้มันอารมณ์ดีอะไรขนาดนั้นกับอ๊แค้ได้กินส้มฟรีหนึ่งลูก

ก็แน่ละ ได้กินส้มอร่อยๆ แกมมีเปลือกส้มอุดจมูกแบบนี้ ต่อให้โดน
ครูด่าเขาก็ยังยิ้มได้

สองแปดเห็นอะไรแบบนี้จนชินตา โก้ชอบกินส้มมาก พวกเขารู้ดี
วันไหนที่แม่ของเจ้าตัวซื่อส้มมาให้ก็ชอบเอามานั่งกินที่โรงเรียนด้วย พอกินเสร็จ
ก็ไม่เคยทิ้งเปลือกส้มในทันที ชอบเอามาดม บางทีแกะได้แผ่นใหญ่หนอย
ก็เอามาแปะหัว ทิ้งไว้หลายชั่วโมงจนกลิ่นส้มติดผมติดตัวก็ช่าง ไม่สนใจว่า
คนอื่นจะหัวเราะหรือตัวเองจะดูตลกในสายตาคนอื่นแต่อย่างใด เพราะเวลา
ที่โก้มีส้ม จากปีศาจน้อยตัวร้ายก็กลายเป็นเจ้าหนูไปในเดี๋ยวนั้น

โก้เดินไปพลาบดมเปลือกส้มในมือไปพลาบ ก่อนจะหันไปมองเพื่อนใหม่

คนนั้นที่เพิ่งจะเดินตามกันออกมาจากห้องเรียน โกะสองไม่ได้มองหน้าเขาเลย
ไม่แม้แต่จะเดินผ่าน ไม่แม้แต่จะเฉียดมาใกล้กัน อีกฝ่ายเดินออกไปไกลๆ
รวมกลุ่มอยู่กับแก๊งคนเก่งของห้องเรียน นำพวกเขาลงไปจากตึกแล้วรีบรื้อย
โก้ตัวแสบก็มลงมองดูเศษเบลี้ออกลัมในมือทันที

ความคิดบางอย่างผุดขึ้นมา แต่สุดท้ายก็ก็ส่ายหน้าพรวด

ไม่มีทางอะ ดูก็รู้ว่าระหว่างสองโก้ไม่ชอบหน้ากัน นี่ไม่ใช่ลัมบ้านนั้น
แน่นอน

แล้วสรุปเจ้าลัมนี้มันมาจากไหนกันละเนี่ย เอ๊ะ! ปวดหัวแล้วนะเนี่ย
ใครเอามาให้พี่โก้กัน

CHAPTER 4

เปิดเทอมมาเกือบเดือนแล้ว เมื่อไรจะเปิดเทอมอีก พรุ่งนี้เลยได้ไหม

โกหนึ่งตัวแสบของห้องหมดฤทธิ์ทันทีเมื่อเวลาบ่ายมาถึง อากาศค่อนข้าง ร้อนอบอ้าว ยิ่งมาเรียนที่ห้องนี้ก็ยิ่งเหมือนตกรกทั้งเป็น พัดลมบนเพดาน ก็แทบไม่ช่วยอะไรเลย โกคนเก่งที่ไม่ถูกกับความร้อนแทบจะอ้าปากแลบลิ้น ห้อยออกมา พลังงานก่อนสุดท้ายหมดเกลี้ยง เหลือเพียงซากปวกเปียกของเด็ก หลังห้องก็เท่านั้น

ปกติแล้วตำแหน่งข้างกันกับโกจะเป็นอ็อก้ากับออกัสนั่งขนานข้าง ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ผลการทำตาปรี๊ดไปแค่ไม่กี่วินาที สองแฝดก็ลุกขึ้นทำท่า จะเดินไปที่อื่น โกหนึ่งทำหน้าที่ล่าตาเหลือกลาเหมือนคนเพิ่งตื่น กระจุกชายเสื้อ เพื่อนอีกๆ ร้องงอแงเพื่อสอบถามทันที

"ครูสั่งให้ทำงาน จับคู่กันทำ กูจะไปทำกับน้ำ ส่วนไอ้กัสต้องไปทำกับบีม" ออก้าหันกลับมาชี้แจงให้คนที่เอาแต่หลับในคาบฟัง สายหน้าเล็กน้อย โกนี้มัน โก้จริงๆ โดจนปานนี้แล้วยังชอบแอบหลับในห้องเรียน เห็นไหม มันไม่รู้เลย ด้วยซ้ำว่าคู่มันคือใคร

"แล้วกูคู่กับใครอะ"

สองแฝดมองหน้ากัน ยังไม่ทันจะได้พูดอะไร จู่ๆ เด็กใหม่หน้านั้นก็เดินมา พร้อมกับสมุดแบบฝึกหัดในมือ สามตัวแสบหลังห้องมองหน้ากันเงิบๆ ก่อนที่ออก้าและออกัสจะรีบชิงหนีออกมาแล้วระเบิดหัวเราะ เห็นสีหน้าของ

โกหนึ่งใหม่ ถ้าปีบคอตตัวเองตายได้หมอนั่นคงทำไปแล้ว โกหนึ่งวิญญาณ
แทบหลุดออกจากร่างเมื่อรู้ว่าต้องจับคู่ทำงานกับคนที่ตัวเองไม่ชอบหน้ามาก
ที่สุด แต่คิดก็นึกสนุกขึ้นมา ดูท่าว่าวันนี้ต้องได้เห็นคนขาดใจตายคาห้องเรียน
อย่างแน่นอน

ออกกำกับออกัสไม่ค่อยเข้าใจนักว่าทำไมเพื่อนโก้ของพวกเขาถึงได้ไม่ชอบ
โก้คนใหม่นัก รู้อยู่หรือกว่ามันคงมีอารมณ์หมั่นไส้ ไม่ชอบหน้า ไม่ถูกชะตา
ยิ่งโก้สองชอบทำหน้าที่ตางั้นเฉยแบบนี้อีก โก้หนึ่งก็คงไม่ชอบ แต่ว่าโก้คนใหม่
นี่ก็ไม่ได้ทำอะไรไม่ดีเลยสักอย่าง ไม่ใช่พวกจอมแกล้ง ไม่ใช่พวกอันธพาล
หรือเด็กเถร ออกจะเป็นเด็กเรียนนั่งหน้าห้องเสียด้วยซ้ำ ทั้งอาทิตย์ก็พูด
แทบนับคำได้ ตอนแรกพวกเขาก็คิดไปแล้วว่าโก้สองเป็นใบ้หรือเปล่า หรือ
อาจจะมีความผิดปกติทางการพูด เพราะเจ้าตัวไม่พูดอะไรกับใครเลย
ไม่พูดเลยจริงๆ ยกเว้นก็แต่เวลาที่มีคนไปถามเรื่องเรียนเรื่องงานเท่านั้น

ถ้าหากโก้หนึ่งเป็นตัวแสบ เมื่อมัดรวมกันกับสองแผลแล้วอยู่ด้วยกันนั้น
เรียกว่าวุ่นวายน่าปวดหัวเสียยิ่งกว่าปล่อยทิ้งเข้าป่า เป็นเด็กหลังห้องที่วันๆ
เอาแต่ทำตัวน่าจับไปตีกัน ส่วนโก้สองกลับตรงกันข้าม เปรียบดั่งบัวพันน้ำ
ขาวสะอาดบริสุทธิ์ผุดผ่อง สองแสงสว่างเป็นที่สนใจของคุณครู ไม่ว่าจะใครต่าง
ก็เอ็นดูเด็กใหม่คนนี้ ทั้งยังมีแว้วว่าในอนาคตถ้าหากมีการสอบแข่งขันวิชาการ
อะไรแล้วละก็ โก้สองคงจะติดเป็นตัวเลือกรักอีกคนอย่างแน่นอน โดยเขามักจะ
เกาะกลุ่มอยู่กับแก๊งเด็กดี เด็กเรียน นั่งหน้าห้องตั้งใจฟังครู จดลงบนสมุดยึกๆ
ทั้งกลุ่มนั้นเป็นผู้หญิงไปแล้วเกือบทั้งหมด เว้นแต่โก้สองกับผู้ชายเ็นริคอีกไม่กี่คน
เท่านั้น

แล้วคิดดูสิ คุณครูสู่มจับคู่อย่างไรให้ได้เทพเซียนจากสวรรค์มาอยู่ด้วยกัน
กับปีศาจลึ่มขี้หัวร้อน แดกเป็นแดกแน่นอนงานนี้

ชื่อโก้เหมือนกันแท้ๆ แต่อย่างอื่นกลับแตกต่างกันอย่างสุดขีด

"..."

"..."

โก้หนึ่งอยากจะร้องไห้ หันไปยกนิ้วกลางส่งให้เพื่อนตัวแสบที่แอบ

เกาะแขนกันหัวเราะคิกคัก เขาจะบ้าตายอยู่แล้ว ทำงานกับคนคนนี้น้ำอืดอัด จะตายไป ใจ्हมอื่นี้ก็ไม่พูดไม่จาอะไรสักคำ เดินไปหยิบเก้าอี้มานั่งตรงข้ามกัน พวกเขาทั้งคู่ต่างกางสมุดแบบฝึกหัดแล้วทำได้แค่นั่งมองกันและกันเงียบๆ

อะไร จะต้องทำอะไรล่ะ

แล้วเมื่อไรมันจะอ้าปากพูด! พูดสิ! พูดมา! ทำงานไม่เป็นนะเว้ย ได้ข่าวว่าฉลาดนักก็อธิบายมาสิ นี่ไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าคุณครูมีงานให้ทำเนี่ย แล้วต้องส่งตอนไหน ทำยคาบหรือ หรือเอากลับไปทำเป็นการบ้าน หรือต้องส่งอาทิตย์หน้า หรืออะไร ยังไง กรรไกร ตะไบ ง

จนแล้วจนรอดเจ้านั่นก็ไม่ยอมพูด ก้มหน้าหยิบปากกาขึ้นมาทำคนเดียวเงียบๆ โกะหนึ่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน นึกอยากจะทำแซนเสื้อแล้วตะปบหัวทุยๆ นี่ไปที แต่ก็ยังเอาไว้แล้วทงนะโมไนใจ ได้! ในเมื่อมาทำงานกลุ่มแต่ไม่คุยกันสักคำ จะเอาแบบนี้ก็ได้ ซิ! ก็ไม่ได้โง่ขนาดนั้นหรอกน่า พี่โกทำได้อยู่แล้วระดับนี้ เฮอะ!

โกสูดลมหายใจเข้าลึกๆ รู้สึกเหมือนมีฟองใหญ่ลูกโชนทั่วหลัง เตรียมจะทำแบบฝึกหัดในเล่มของตัวเอง โดยอิงจากข้อที่อีกฝ่ายกำลังทำอยู่ จับปากกาให้มันเหมาะแล้วเตรียมจรดน้ำหมึกลงไป

ข้อหนึ่ง...อืม สงสัยต้องไปดูข้อสองก่อน

ข้อสอง...อะไรวะเนี่ย ซ้ำมๆ

ข้อสาม...ซ้ำม

ข้อสี่...โธ้ย ให้อธิบาย ยาก!

ข้อห้า...

ข้อหก...

...

...

ให้อธิบาย...ทำไม่ได้เลยสักข้อ อยากร้องไห้ ทำไมไม่รู้เรื่องเลยวะ ต้องเดิมอะไรบ้างเนี่ย

แอบชำเลืองมองโกหมายเลขสองก็ได้แต่อ้าปากค้าง เพราะอีกฝ่ายก้มหน้า

เขียนอีกๆ แบบไม่ต้องใช้เวลาคิดเลยด้วยซ้ำ เหมือนมองเห็นคำตอบลอยเด่นออกมาจากข้อนั้นแล้วก็เขียนลงไปเลย ในตอนนั้นเองที่โก้เพิ่งจะเข้าใจถึงความหมายของคำว่าฟ้ากับเหวจริงๆ

นี่...นี่เขาโง่กว่าโก้สองขนาดนี้เลยหรอเนี่ย!

ตอนแรกก็แอบคิดละนะว่าตัวเองช่างโชคร้ายที่ได้มาอยู่ร่วมทีมกับพ่อหนุ่มน้อยหน้าตายนี้ แต่ไปๆ มาๆ ก็เริ่มคิดว่าโชคดีแล้ว เพราะเจ้านี้เก่งมาก ทำแป๊บเดียวก็ใกล้ครบทุกข้อแล้ว ชะโงกชะเง้อมองคนอื่นที่โต๊ะข้างๆ กัน ก็ยังไม่ถึงไหนเลย รูจุมูกูที่โก้เดี๋ยวบานเดี๋ยวหุบ ส่งเสียงหัวเราะฮึ่ๆ ในใจ จ้องมองไปยังเพื่อนตัวแสบทั้งสองคนแล้วส่งกระแสดิตพูดคุยกัน ยกคิ้วหลิวตาเยาะเย้ยว่าตอนนีตัวเองมีเทพเป็นคู่ทำงาน ไม่ต้องเหนื่อยใช้หัวอะไรทั้งสิ้น รอลอกลูกเดียว ฮึ่ๆ

โก้สองนั่งทำไปเรื่อยๆ จนเกือบจะเสร็จทุกข้อ ส่วนโก้หนึ่งตัวแสบก็รีบเขียนคำตอบตามทันที ดวงตากลมโตจ้องมองคำตอบพวกนั้น แลบลิ้นเลียริมฝีปากแผ่ลิ้นๆ เดี่ยวก้มเดี่ยวเงยอยู่อย่างนั้น พอทำจนเหลือแค่ข้อสุดท้ายก็กลับมานั่งทำคางวาดรูปปรออย่างอารมณ์ดี แต่มันกลับถูกทิ้งค้างเอาไว้ อย่างนั้น โก้สองยังไม่ลงมือทำอะไรสักที นอกจากนั่งมองมันนิ่งๆ ซึ่งโก้หนึ่งก็ไม่ได้พูดอะไร นั่งวาดรูปปรอคำตอบไปเรื่อยเปื่อย กะว่ารอให้โก้สองทำจนเสร็จแล้วก็จะเอามาลอกอยู่ดี ถ้าไม่ให้ก็ต้องเจอฤทธิ์โก้ตัวจริงเสียงจริงหน่อยละ วัดกันไปเลยว่โก้ไหนที่ใหญ่กว่า

แต่เวลาผ่านมานานแล้ว โก้สองก็ยังค้างข้อนั้นเอาไว้ เหลือบมองเวลาเหลือน้อยเต็มที คุณครูก็คล้ายกับกำลังมองดูเวลาอยู่เหมือนกัน ในตอนนั้นเองที่โก้ถึงเริ่มร้อนรนขึ้นมาบ้าง ตบมือข้างหนึ่งลงบนหน้ากระดาษของโก้สองเบาๆ ชมวดคิ้วมุ่นแล้วจ้องมองใบหน้าของอีกฝ่าย

"ยังไม่เสร็จอีกหรอวะ มันยากอะไรขนาดนั้น"

"..."

"เร็วๆ รีบทำข้อสุดท้าย จะได้เอาไปส่งครู"

บ๊ะ! มามองหน้ากันทำไม บนหน้ามันมีคำตอบหรอ ฮะ!

"ไหน ข้อนั้นทำไมได้เธอ" ทำเป็นถามไปอย่างนั้น ตัวเองก็ทำไม่ได้เหมือนกัน โกะหนึ่งมองดูคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั้งหลายแล้วก็ได้แต่เบ้าหน้า เขานี้ไม่รู้เสียยิ่งกว่าไม่รู้อีก ภาษาอังกฤษกับก็คือของแสลง ทั้งชีวิตเขาถูกอยู่แต่กับส้มเท่านั้นแหละ

"มึงทำไมตั้งหลายข้อแล้วทำไมมึงมาติดข้อนี้ได้วะ"

"อย่ามากุมึง"

"..."

"ไม่ชอบ"

โกหนึ่งอ้าปากค้างไปแล้ว คำพูดแรกที่เจ้านี้พูดกับเขา แม้จะไม่ได้หยาบคายอะไร แต่ก็ทำเอาคนฟังรู้สึกเหมือนโดนตบหน้ากลางห้องเรียน อยากรู้อย่างนั้น พอโกสองพูดจบก็ก้มหน้าเขียนคำตอบต่อให้เสร็จ ตรวจสอบความเรียบร้อย จากนั้นก็ลุกขึ้นเดินไปนุ่นแล้ว ดีที่ความตาไวของโกหนึ่งเป็นพลังในระดับเจ้าปีศาจ เขารีบเขียนตามแล้วเอาไปส่งคุณครูทันที พลังตัววัดตามองไปยังคนที่นั่งทำงานกับตัวเองเมื่อครู่นี้ ไม้ปากด้วยความรู้สึกคับแค้นใจ ไซ้! เขามันก็ไม่ใช่คนที่นิสัยคืออะไรอยู่แล้ว เป็นตัวแสบมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ดวงตกมาทำงานคู่กันเองก็ช่วยไม่ได้

ก็ไม่ได้ชอบหน้าเหมือนกันนั่นแหละ นอกจากส้มที่บ้านก็ไม่เห็นมีอะไร น่าสนใจสักอย่าง

คอยดูนะ วันนี้จะไปจตุรบุปไว้ ขอให้ล้มหล่นมาที่บ้านโกสักครั้งต้นเลย!
คอยดูๆ

หลังจากจบคาบเรียนนั้น โกะก็กลับมาเป็นปีศาจหัวร้อนอารมณ์เสียอีกครั้ง เขาพ่นลมหายใจพิ๊ดพิ๊ดจนสองแฝดที่ตัวติดกันยังรับมือไม่ถูก เดว่าที่หัวเสีย ก็คงมาจากงานกลุ่มที่ทำกับโกหน้าใหม่ นั่นแหละ ถึงทำให้โกหงุดหงิดขนาดนี้ น่าแปลก ทั้งที่เพิ่งเจอกันได้ไม่นาน เรื่องที่ผิดใจกันก่อนหน้านี้ก็ไม่น่าจะมีคุยกันใหม่ก็ไม่เคย ไม่รู้ว่าแค่ไม่ชอบหน้ากันแค่นี้ ทำไมโกหนึ่งถึงได้ดูหงุดหงิดนัก

รอกะทั้งเวลาเลิกเรียนวนมาถึง โกะโบกมือลาเพื่อนๆ วันนี้ต้องรีบกลับ เพราะตั้งใจแล้วว่าจะไปจตุรบุปขอให้ล้มครั้งต้นหล่นมาบ้านตัวเอง ถือเป็นกาแก็เผ็ดเจ้าคนที่ทำให้เขาหัวเสียในวันนี้

"เฮ้ย ทำไมไม่ตอบ"

"..."

"ไอ้เนี่ย วอนตื่นหรือมึงอะ"

เขาว่าจะเดินอ้อมไปยังเส้นทางลัดเพื่อให้ถึงที่จุดตรวจจักรยานเร็วขึ้น แต่กลับพบเจอเหตุการณ์ไม่คาดฝันเข้าเสียก่อน โโก่หนึ่งยืนขมวดคิ้วมุ่น มองดูกลุ่มคนราวๆ สี่ห้าคนที่กำลังยืนห้อมล้อมใครบางคนอยู่ ก่อนจะเบิกตากว้าง เมื่อพบว่าคนที่กำลังถูกรุมอยู่คือเจ้าโก่หน้าใหม่ เพื่อนร่วมห้องของเขานั่นเอง

ไอ้ย ให้ตายสิ เห็นหน้าตาจืดๆ แบบนั้น แต่ตั้งดูดีเรื่องช่วยให้ตัวเองเก่งจังนะ

ใจหนึ่งโก่ก็อยากจะแก้แค้นด้วยการลองปล่อยให้เจ้าคนน่ารำคาญคนนั้นโดนแกล้งดูสักครั้ง แต่จิตสำนึกส่วนดีก็ร้องเตือนดังลั่น ทำให้ปล่อยผ่านไปไม่ได้ พวกนั้นเป็นที่ๆ ม.3 ที่ขึ้นชื่อเรื่องนิสัยไม่ค่อยดีเท่าไรนัก ไม่คิดว่าคนอย่างโก่สองจะไปมีเรื่องกับพวกนี้ได้ แต่พอแอบฟังไปแอบฟังมาก็ถึงเริ่มเข้าใจ ประเด็นแรกเริ่มก็มีแค่มองหน้าหาเรื่องกันเท่านั้น และที่พวกนั้นก็คงหงุดหงิดมากขึ้น เพราะเวลาพูดอะไรไปโก่สองก็ทำหน้ามึนไม่ตอบสักคำ ยืนทำหน้าตายซึ่มกะที่เหมือนตัวโง่มอยู่อย่างนั้น พวกเขา ก็เลยโมโหจนต้องกระชากคอเสื้ออย่างที่เราเห็น

ไอ้ๆๆ ก็ได้ช่วยไอ้คนหน้าตายนั้นสักครั้งก็ไม่ใช่ไรหรอก กำลังอารมณ์เสียพอดี หาที่ระบายสักหน่อยก็แล้วกัน

"เฮ้ย"

โก่หนึ่งไม่รู้เหมือนกันว่าเขาไปได้ความเปรี้ยวมาจากสัมผัสข้างบ้านนั้นหรือเปล่าถึงได้กล้าขนาดนี้ เขาไม่สนแม้ว่าอีกฝั่งจะมีคนมากกว่า อาศัยจังหวะซุกมุนพวกนั้นในการรีบดึงแขนโก่สองให้วิ่งหนีออกมา พอเห็นหน้าคุณครูบู๊ป โโก่หนึ่งตัวสั่นกับบีบน้ำตา ทำเป็นสะอื้นไห้ฮักๆ ซึ่ไปยังกลุ่มรุ่นพี่ ยืนทำตัวลั่นๆ หดคอห่อไหล่อย่างน่าสงสาร รอกระทั่งคุณครูพุ่งไปจัดการพวกนั้นที่กำลังวิ่งหนีห่างจุกกัน โโก่หนึ่งตัวสั่นก็ส่งเสียงหัวเราะซู่รัย่ายออกมาอีกครั้ง

"ฮึ่ๆๆ"

"..."

"เฮ้ ยืนชื่ออะไรอีก ไปดิ"

"..."

"อยากโดนต่อยอีกคนหรือไงอะ ไปๆ ตอนนี่พี่ก็กำลังอารมณ์ดี จะยกโทษเรื่องในวันนี้ให้ก็แล้วกัน"

"..."

"เฮ้ ยังไม่ไปอีก ก็บอกว่า...โอ๊ยยย! เจ็บ!"

โกหนึ่งตีมือคนที่กำลังจับมุมปากตัวเองอย่างแรงทันทีพลาจแบ่น้ำเล็กน้อย ไอนี้ อยากตายหรือไงถึงยื่นมือมาจับแผลกัน คนเขากำลังอารมณ์ดีที่ได้เห็นรุ่นพี่พวกนั้นโดนคุณครูจัดการอยู่แท้ๆ เสีย

ยิ่งมองหน้านิ่งๆ แบบนี้ก็ยิ่งหงุดหงิด โก่ตัวสับสนายหน้าแล้วกระชับกระเป่าสะพายขึ้นไหล่ หันหลังเดินหนีไปยังรถจักรยานของตัวเองทันที

แน่นอนว่าเย็นวันนั้นพี่โก่โดนแม่บ่นยกใหญ่ แอแม่ยังบอกว่าจะลดเงินค่าขนมทั้งอาทิตย์อีก พี่โก่อยากจะร้องไห้ รู้สึกเหมือนโลกจะถล่ม พี่จะกลายเป็นแค่เด็ก ม.2 แต่ต้องมาโดนหักเงินค่าขนม นี่มันเจ็บปวดลึ้นดี พี่ก็ไม่ใช่ช่วยอะไรเลย ได้แต่ขยิบตาให้กัน เห็นนะว่าแอบยกนิ้วโป้งที่รู้ว่าลูกชายต่อยคนได้นะ แต่โก่จนกรอบแล้ว จะไม่มีเงินไปกินขนมแล้วเนี่ยพ่อ!

เมื่อทำอะไรไม่ได้ก็ได้แต่จูดรูปกับข้างกำแพง พี่โก่แบ่ปากงอแงไม่หยุดหย่อน รำพึงรำพันน้อยใจในโชคชะตาเหลือเกิน เกิดเป็นพี่โก่ที่มันน่าเศร้า ตัวก็แค่นี้ยังถูกแม่หักเงินค่าขนมอีก ที่ทำไปก็เพื่อช่วยคนต่างหากทำไมฟ้าไม่มีเมตตา!

เช้าวันใหม่ พี่โก่มาโรงเรียนด้วยสภาพเซื่องซึม พุดถึงเรื่องค่าขนมไม่ได้เลย ตะแคงเหมือนตะแคงโดนเกลียดย่อน* ทางทะเลหัวใจ เจ็บเสียดจี๊ดๆ ทุกก้าวย่างเดินขึ้นไปยังห้องเรียนด้วยความหมดอาลัยตายอยาก มองไปทางไหนก็หม่นมัวไปเสียหมด ขนาดที่ว่าสองแปดก็ยังทำให้เพื่อนอารมณ์ดีขึ้นไม่ได้

* เกลียดย่อน หมายถึงเกลียดบริเวณใต้คอมังกร ซึ่งหันไปในทางตรงข้ามกับเกลียดในบริเวณอื่น โดยเชื่อกันว่าหากใครไปตะแคงเกลียดนี้เข้า มังกรจะโกรธจัดและฆ่าคนผู้นั้น ปัจจุบันใช้เปรียบเทียบการทำให้ผู้มีอำนาจเกิดความโกรธ

"หือ?"

"โก๋ ของโก๋อะ"

แต่พอเดินเข้ามาก็เจอเพื่อนมุงดูอะไรสักอย่าง โโก๋หนึ่งตัวแสบจากที่ไร่
มาตั้งแต่เข้ากลับหูตั้งตาวาวอีกครั้งเมื่อได้พบกองขนมหวานมากมายรวมกัน
เป็นถุงใหญ่เบ้อเริ่มเต็ม เท่านั้นไม่พอ ยังมีส้มอีกสองสามผลอยู่ในถุงนั้นด้วย!

เป็นอีกครั้งที่โก๋หนึ่งไม่รู้ว่ใครเป็นเจ้าของมัน ถ้ามเพื่อนคนแรกที่เจอ
เขาก็บอกว่าเข้ามาในห้องก็เห็นมันวางอยู่ก่อนแล้ว มีแค่กระดาษที่ถูกพับเอาไว้
บอกว่าให้โก๋หนึ่งเท่านั้น แต่ไม่รู้เลยว่าใครเป็นคนให้

ช่างมันเถอะ! พี่โก๋ไม่สนใจหรอกนะ ทั้งโรงเรียนมันจะมีใครที่ถูกเรียกว่า
โก๋หนึ่งถ้าไม่ใช่เขาอีก กล้าเอามาให้ก็กล้ารับ เยอะขนาดนี้อย่าคิดว่าพี่โก๋
จะจัดการไม่หมดนะ กินเกลี้ยงแน่นอน!

จากโลกที่หม่นหมองก็กลับมาสว่างสดใสอีกครั้ง โโก๋หนึ่งตัวแสบวันนี้
เดินกอดถุงขนมถุงใหญ่ ตบถุงปุๆ ไปมา ยิ้มแบ่นแล่นจนตาหยี เดินผ่านใคร
ก็โปรยปรายกลิ่นส้มและรอยยิ้มไปทั่ว บนหัวมีแผ่นเปลือกส้มแผ่นใหญ่
แปะเอาไว้แลดูตลก แต่เจ้าตัวก็ไม่ได้สนใจสายตาคคนมอง ส่งเสียงหัวเราะซี้ๆ
เคี้ยวส้มหวานๆ อย่างมีความสุข

ดูท่าทางวันนี้ปีศาจส้มกำลังคิดจะวางแผนการยึดครองทั้งโลกด้วยกลิ่นส้ม
และรอยยิ้มเสียแล้ว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3PFiRx6>